

המלחמה נגמרה. מעל מוצבי הפיקוד שלו, בכניסה למיצר המיתלה בסיני, צילם סגן אלוף אברהם את הרגע שסיים את מלחמת הגדוד שלו (צילום מש"מאל): על רקע הטנקים המצריים, אשר ניסו משך הלילה לפרוץ דרך המיצר לתעלת סואץ, והעולים עתה באש — יוצאים חייליו הסחוטים מתוך השריון שלהם ומתוך החפירות, כדי לראות את הנס שהתחולל בלילה: כיצד עצרו בתשעה טנקים ללא דלק, את הגדוד שבטורי השריון המצרי בסיני.

אלוף מפיצה הטנקים

מאת

אלי תבור

אלף ואחד סיפורי מלחמה הולידה מלחמת ששת הימים: על מיבצי גבורה נועזים; על קרבות עקובים מדם. על מהלכים צבאיים מדהימים שעוד ילמדו בספרים; על מערכות שיחרתו על לוח החיסטוריה.

הסיפור הבא הוא המופלא שבכל הסיפורים האלה. זהו סיפורו של גדוד שריון, אחד מרבים, שנלחם בציר המרכזי בסיני. אנשיו — אנשי מילואים רגילים, כמו בשאר הגדודים. הם לא ביצעו מעשי גבורה מפוארים. הם לא היו מובחרים. הם פשוט נלחמו, כמו שכתוב בספרים.

אף על פי כן, בגלל צירוף נסיבות מוזר, (או בגלל "המזל" — כפי שאומרים היילי הגדוד), הם עשו מלחמה שאין לה אח ורע בתולדות המלחמות המודרניות. לגמרי במוקרה, עלה בגורלו של גדוד זה להלחם מראשית המלחמה בחזית הדרומית ועד סופה — 110 שעות ללא שינה, 86 שעות רצופות של תנועה וקרבות.

לאורך מסלול מדברי של כ-250 קילומטר הם השאירו אחריהם מאה טנקי אויב מחוסלים — הרבה יותר ממספר הטנקים שמנה הגדוד עצמו. וכאשר סיימו את המלחמה, כמצב בו היה צריך לשלוף את הצוותות מתוך הטנקים כשהם מעולפים מאפיסת מוחות, הסתבר כי המחיר ששילם הגדוד, באופן יחסי, היה הקטן ביותר ששילמה איזו יחידה שהיא שהשתתפה בקרבות.

"גם היום קשה עוד לתפוס בתודעה שאמנם כל זה קרה", אומרים אנשי הגדוד. רק נתיב הפלדה החרובה שהותירו אחריהם מעיד כי הקרב הבלתי אפשרי לכאורה אמנם התחולל במציאות.